

[Erling Dinesen.]

virksomhed som vikarbureauer og til at fastsætte regler for tilsyn med sådanne virksomheder.

Da der endnu ikke er sket noget vedrørende disse bureauer, og da jeg mener, at der i stigende grad er behov for et effektivt tilsyn og regulerende bestemmelser, vil jeg gerne vide, om ministeren agter at fastsætte sådanne regler og bestemmelser.

Reelt mener jeg, at der er tale om en form for arbejdsanvisning, som burde kræve offentlig godkendelse. Jeg mener også, vi kan risikere en udvikling, der strider imod hensigterne med den nye arbejdsformidling. Endelig tror jeg, at disse bureauers virksomhed indebærer en reel fare for misbrug af de lønmodtagere, der virker for bureauerne.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Det af hr. Erling Dinesen stillede spørgsmål kan kort besvares med et ja. Vi overvejer for tiden i arbejdsministeriet i henhold til § 3, stk. 2, i lov om privat arbejdsanvisning at fastsætte regler for tilladelse til og tilsyn med vikarbureauer. Det kan påregnes, at de regler, der bliver fastsat for vikarbureauer inden for kontorområdet, ret nøje vil komme til at følge retningslinjerne i det forslag, der i sin tid blev stillet af det udvalg, der undersøgte vikarbureauernes virksomhed, og som er indeholdt i betænkningen i Folketingstidende for samlingen 1967-68.

De vigtigste betingelser for godkendelse er herefter: skriftlig kontrakt med de ansatte om løn- og arbejdsforhold, udtrykkelig tilkendegivelse af, at de ansatte ikke er omfattet af funktionærloven, løn mindst svarende til den for det pågældende faglige område overenskomstmæssigt gældende, hvortil kommer enkelte andre bestemmelser.

Jeg kan i tilknytning hertil oplyse, at vikarbureauforeningen i marts i år har vedtaget regler for god forretningsskik for vikarbureauer, og at disse regler er identiske med dem, jeg her har omtalt. Uanset dette er jeg enig med hr. Erling Dinesen i, at det vil være rigtigt, at arbejdsministeriet fastsætter regler for vikarbureauernes virksomhed. Arbejdet hermed og de forhandlinger, som det vil være naturligt at føre i den forbindelse, kan forventes tilendebragt i begyndelsen af det nye år.

Jeg skal blot tilføje, at jeg mener, bureau-

erne dækker et faktisk behov, og at hverken arbejdsministeriet eller arbejdsdirektoratet har haft henvendelser, der tyder på misforhold. For en ordens skyld vil jeg dog henlede arbejdsformidlingskontorenes opmærksomhed på vikarbureauproblemet, således at der ikke kan bestå tvivl om, at bestemmelserne om arbejdsanvisning, altså også om privat arbejdsanvisning, overholdes.

Erling Dinesen: Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for den besvarelse, jeg her har fået.

Hvorvidt der er et faktisk behov for oprettholdelsen af disse kontorer, kan nok diskuteres. I alle tilfælde vil jeg selv sætte et spørgsmålstegn ved det. For mig at se er der i stigende grad grund til at have opmærksomheden henvendt på disse bureauer, som jo udøver en form for arbejdsanvisning, der overhovedet ikke har været nogen kontrol med. Det er da også min opfattelse — og jeg forstår, at denne opfattelse deles af arbejdsministeren — at det sagkyndige udvalg, som var nedsat af arbejdsministeriet, var betænkeligt ved den udvikling, som her er i gang, selv om denne anvisning var organiseret som en slags entreprenørvirksomhed. Derfor foreslog man ændringen i lovforslaget, og derfor indstillede man til arbejdsministeriet, at der blev gennemført ret strenge regler for kontrol og tilsyn med disse kontorens virksomhed. Ministeriet har jo for længst tiltrådt disse regler, og derfor var jeg lidt forbauset over, at der ingenting var sket. Det var en af grundene til at stille spørgsmålet her i dag.

Men hertil kommer en anden ting, at der nu åbenbart er tale om en udvidelse af virksomheden, en udvidelse, som kan komme til at betyde, at man går helt uden om den nye arbejdsformidling, vi nu har fået. Det er oplyst over for mig, at et af disse bureauer nu også sender industriarbejdere ud på arbejde, og det synes jeg nok indebærer en ganske farlig udvikling. Det er sandsynligvis til overenskomstmæssig løn, men den enkelte arbejdsgiver skal formentlig derudover betale et par kroner i timen til bureauet i gebyr eller i alle tilfælde noget i den retning.

Det kan jo blive en ganske speciel form for indkomspolitik, der kan komme ud af det. Og hvordan vil en sådan udvikling komme til at berøre omkostningsniveauet i